

Vino in skupnost

Vina navadno ne pijemo sami, ampak v družbi. Nevarno je, če ga pijemo sami. Tedaj je potrebna pazljivost, da v vinu uživamo.

Če smo sposobni uživati, tudi ne bomo popili več kot en kozarec. Pili bomo počasi in okušali. Če pa vino pijemo iz navade, tvegamo, da bomo z njim zatrli slabo voljo. Tedaj izgubimo občutek za mero. Ko pa ga pijemo skupaj z drugimi, nas vino poveže. Spodbudi k pogovoru. Razveže jezik. Ustvari prijetno ozračje. Drug drugemu nazdravljamo, s kozarcem se dotaknemo kozarca drugega, pri tem ga gledamo v oči. Tako nastane skupnost. Skupaj se veselimo slastnega vina. Takšno pitje vina v skupnosti je visoka oblika človeške kulture. Vino ustvari veselo in prijetno razpoloženje. Ta se seveda lahko sprevrže tudi v vinjenost. Toda pijanost je vedno izraz nezmernosti.

Ne oštevaj sosedu pri vinski gostiji, ne ponižuj ga, če postane razpoložen, ne zbadaj ga z žaljivimi besedami in ne nadleguj ga s terjatvami. Iz tega pravila o vedenju pri mizi, ki ga je zapisal judovski učitelj modrosti Jezus Sirah, je razvidno, da pitje vina zahteva, da se drug do drugega vedemo na določen način. Grajati drugega se ne spodobi. Predvsem pa nikdar ne sme priti do prepira. To bi bilo v nasprotju z bistvom vina, saj nas želi medsebojno povezati pred Bogom, ki nam je to darilo zaupal

prav z namenom, da bi v sožitju uživali, ne pa da bi ga s preprirom pokvarili. Skupnost, ki jo lahko ustvari pitje vina, ustreza človekovemu globokemu hrepenenju, ki ga prav v današnjem času občuti veliko ljudi. Hrepenijo po tem, da bi pripadali neki skupnosti. Pripadnost pa pomeni, da znamo tudi dobro prisluhniti drugim. Kultivirano pitje vina tako ustvari skupnost, v kateri drug drugega poslušamo in ki se ji lahko približujejo tudi tujci. Ko v gostilnah z vrtno po frankovskih vaseh ljudje skupaj pijejo vino, pogosto povabijo druge, ki so ravno na poti ali se mimogrede oglasijo. In že nastane skupnost, že ljudje občutijo pripadnost in prisluhnejo drug drugemu.

Francoski dominikanec Maurice Lelong pripoveduje zgodbo, ki kaže, kako zelo sta govorjenje o vinu in okušanje te pijače spadala k pitju vina. »Neki Balzacov gost je hotel kozarec vina takoj približati ustnicam, kot da bi šlo za kakršnokoli pijačo, s katero si potešimo žejo. Balzac ga je s kretnjo zaustavil: 'To vino ljubkujemo z očmi, prijatelj moj.' In dalje? 'Potem vdihnemo njegov vonj.' in potem? 'Ga zbrano spet postavimo na mizo, ne da bi ga poskusili.' In potem? 'Potem govorimo o njem.'«

*Iz knjige **Vino, darilo neba in zemlje**, ki jo bo založba Družina predstavila v Radgonski kleti prihodnjo soboto. Avtor, pater Anselm Grün, ki bo tudi na predstavitvi, je eden najbolj branih sodobnih krščanskih avtorjev. Prodanih je bilo kar 14 milijonov njegovih knjig, prevedenih v 32 jezikov, v katerih se ukvarja predvsem z duhovnostjo in, poudarjeno, človekovimi stiskami in vprašanji, ki se mu ob tem postavljajo. Dobri pater je sicer ekonom in varuh vinske kleti v benediktinskem samostanu Münsterschwarzach. V tej knjigi razkriva zlasti duhovno razsežnost vina kot krščanskega simbola in obravnava njegov pomen tako v Svetem pismu kot v zgodovini krščanstva vse do današnjega časa.*